

[Christmas Møller.]

hedsunderstøttelseslovgivning, og hvor det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen i hvert Fald i den sidste halve Snes Aar op til 1939 har haft en meget afgørende Indflydelse paa dette — medmindre han vil være ubehagelig over for Det radikale Venstre og sige, at det er dem, der er Skyld i, at der ikke er sket en Udvidelse, og det kan jeg ikke tænke mig, at han vil —, har man slet ikke rejst det Spørgsmaal. Nu under denne saakaldte reaktionære Regering med det reaktionære Fler-tal faar vi en Udvidelse paa 2 Aar, men for for alt i Verden ikke at anerkende det siger det ærede Medlem 18 Aar. Hvis vi havde sagt 18, havde han vel sagt 19 eller 21, eller hvor han nu var endt. Denne Behandling af dette Spørgsmaal er efter min Opfattelse ganske overordentlig typisk for den Maade, paa hvilken det ærede Medlem og hans Parti fører Forhandlingerne angaaende Spørgsmaalene for Tiden i Rigsdagen.

Af det Materiale, der er givet os, baade det, vi kunde fremlægge for Offentligheden, og det meget betydelige Materiale af for-trolig Karakter, som den højtærede Arbejds- og Socialminister har stillet til Raadighed for Udvalgets Arbejde, synes mig med Tydelighed at fremgaa — og det ønsker jeg for mit Vedkommende at understrege stærkt —, at Arbejdsanvisningen i det hele fungerer godt, at de Misbrug af Arbejds-løshedsloven, som nogle har paastaet finder Sted, er af meget begrænset Omfang, og at der ikke kan være nogen Tvivl om, at Arbejdsløshedskasserne og deres Ledere søger at begrænse dem mest muligt. Jeg vil gerne understrege dette saa meget mere, som jeg hører til dem, der aldrig har deltaget i de Angreb, som, ofte uden at de har haft alt for megen Bund i Virkeligheden, er fremsat. Derimod kan det ikke bestrides, at Arbejdsfordelingsordningen — det viser ogsaa det Materiale, den højtærede Minister har forelagt os, baade hvor det gælder Arbejdernes og Arbejdsgivernes Forhold — er blevet misbrugt.

Det, der maa staa som noget af det vigtigste og mest afgørende ved Bedømmelse af det, som et Fler-tal gennemfører og alt-saa kommer til at gennemføre alene — hvad jeg beklager, og hvad jeg tror ogsaa hele Fler-tallet beklager, for saa vidt som vi altid paa disse Omraader i de 25 Aar, jeg har kendt til Rigsdagens Arbejde, gerne har villet have en Ordning paa det bredest mulige Grund-lag, og navnlig gerne har villet have det socialdemokratiske Parti med —, er det Sammenligningsgrundlag, som det er rimeligt at stille op for den Ordning, som nu skal

gælde. Det kan ikke nytte at sammenligne med 20. Marts-Ordningen, som var en ganske ekstraordinær Ordning, der skyldtes de ganske ekstraordinære Forhold, der herskede paa det Tidspunkt, og hvorom jeg vover den Paastand, at man i vide Kredse ogsaa uden for de Partier, der nu gennemfører den foreslaede Ordning, har haft og sikkert fortsat har den Opfattelse, at $\frac{4}{5}$ -Systemet, for at bruge et kort Udtryk, i det lange Løb simpelt hen ikke lod sig opretholde. Men over for den haarde Kritik, som den socialdemokratiske Ordfører og naturligvis ogsaa den kommunistiske, altsaa Ordførerne for de to socialistiske Partier førte frem, maa jeg hævde, at det, den Ordning, vi nu gennemfører, kan sammenlignes med, ikke kan være den ekstraordinære Ordning af Marts 1945, der var fremkaldt af den ganske utrolige Situation, der da herskede, men den Ordning, som vi har haft i mange Aar, om hvilken Ordning, nemlig den gældende Arbejdsløshedslov, man har Lov til at sige, at Socialdemokratiet og den socialdemokratiske-radikale Regering fra 1929 til 1940 bærer særligt Ansvar for den.

De Satser, vi havde efter den Arbejds-løshedslovgivning, vi havde i 1937 og ogsaa tidligere og i 1939 og 1940, da vi fik Sam-lingsregering, forsøgt ikke væsentligt ændrede i 1941—1942—1943 og op til 1945. Man kan mene, hvad man vil om de Æn-dringer, der fandt Sted i den sociale Lov-givning i 1941 og 1942; jeg var ikke nogen stor Beundrer af dem, og det er vel den højt-ærede Arbejds- og Socialminister, saa vidt jeg forstaar, heller ikke, idet han vil tage Spørgsmaalet om Arbejdskortene op til Undersøgelse med det Formaal i og for sig at afskaffe dem. Man kan mene om dette Arbejde, hvad man vil, men i hele denne Peri-ode blev der bortset fra 1945 ikke gjort noget Forsøg paa at komme op paa de høje Satser.

Sammenligningsgrundlaget skal være 9 Kr. 10 Øre og 6 Kr. 70 Øre for Ikke-Forsørgere med under 8 Aars Anciennitet og 8 Kr. 10 Øre for Ikke-Forsørgere med over 8 Aars Anciennitet, og disse Satser skal sammenlignes med de efter Arbejdsløsheds-loven, man kunde næsten fristes til at sige den socialdemokratiske, den Kjærbølske Arbejdsløshedslov, gældende 8 Kr. 80 Øre, 6 Kr. 50 Øre og 7 Kr. 80 Øre. Det er det rimelige Sammenligningsgrundlag. Det er det, man gennem mange Aar havde arbejdet med, og som vilde have været gældende, naar den ekstraordinære Bestemmelse af 20. Marts 1945 var bortfaldet.

Man maa nu tænke paa, at hertil kan føjes Bestemmelser om Børnetillæg, som